

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKÓVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாற் றுயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ (வடு) ஆனி மீன் கூ வ (20—6—35)

NO. 30.

திருமந்திரம்.

புரிந்தருள் செய்கின்ற போகமா சத்தி
யிருந்தருள் செய்கின்ற வின்ப மறியார்
பொருந்தி யிருந்த புதல்வி பூவண்ணத்
திருந்த விலக்கி லினிதிருந் தானே.

இருந்தன னேந்திழை யென்னுள்ள மேவித்
திருந்து புணர்ச்சியிற் றோர்ந்துணர்ந் துன்னி
நிரந்தர மாகிய நிரதி சயமோடு
பொருந்த விலக்கின் புணர்ச்சி யதுவே.

அதுவது வென்னு மவாவினை நீக்கித்
துவியது செய்து சுழியுற நோக்கில்
விதியது தன்னையும் வென்றிட லாகு
மதிமல ராள்சோன்ன மண்டல முன்றே.

இந்துவி னின்றேழு நாத மிரவிபோல்
வந்துயின் னொக்கின் மதித்தெழுங் கண்டத்தி
லுந்திய சோதி யிதயத் தேழுமோலி
யிந்துவின் மேலுற்ற வீறது தானே.

மங்கையு மாரணந் தம்மோடு கூடிநின்
றங்குலி கூடி யகம்புறம் பார்த்தனர்
கொங்கைநல் லாளுங் குமாரர்க ளாவருந்
தங்களின் மேவிச் சடங்குசெய் தாரே.

சடங்குது செய்து தவம்புரி வார்கள்
கடந்தனி னுள்ளே கருதுவ ராகிற்
றோடர்ந்தெழு சோதி துணைவழி யேறி
யடங்கிடு மன்பின தாயிழை பாலை.

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
த்யம்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்துமினே.

[நீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

புவ (வடு) ஆனி மீ 6 உ

பொருடனைப் போற்றி வாழ்.

திசத்தியின் அவ
தாரம் எனப்
போற்றப்படும்
எமது ஓவைய
யார் அருளிய
“ஆத்தி சூடி”
என்னும் தமிழ்

மந்திரக் கொத்துள் ஒன்றாகி மிளிரும்
இவ் அமுத வாக்கியம் உலகியலுக்கும்
உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருளை
உடையது. உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருளோ எனின், உலகோர் தமது

படிப்பு வல்லபத்தால் அறிய முடியாத
ஆழ்ந்த மறையாகி அமைந்துள்ளது.
ஈண்டு உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள்
ஒரு சிறிது கூறி, உண்மை நிலைக்கு ஒப்
பிய பொருளும் ஒருவாறு சுருங்க
உரைக்கப்படும்.

திரவியத்தை— பணத்தை (மேலும்
மேலும் ஈட்டி) காத்து (நீ) வாழுதி
என உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள்
கூறப்படுகின்றது. உலகியலுக்கு ஒப்
பிய பொருள் எனப்படுவன பொன்,
மணி நெல் முதலியனவாம். இத்தகைய
பொருள் இல்லாத இடத்து— இதனை
ஈட்டிப் — பெருக்கிக் காத்துக் கொள்
ளாத இடத்து உலகில் வாழுதல் முடி
யாத காரியமே ஆகும்.

“பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இவ்
[வாகி ஆங்கு”

எனத் தேவரும் கூறினர். இப்பொ
ருளை ஈட்டுதற்கே உலகோர் அரும்பாடு
படுகின்றனர்; கமத் தொழில், கைத்
தொழில், பண்டமாற்று, அரச சேவை
முதலிய பல தொழில்களை உருற்று
கின்றனர். பொருளுடையவருக்கே
யாவரும் உறவினர் ஆவர்.

“பணம் பந்தியிலே குலம் குப்பையிலே”

என்னும் பழ மொழியும் வழக்கில்
உண்டு. பின் வரும் பிரமாணங்கள் உல
கியலுக்கு ஒப்பிய பொருளின் இன்றி
யமையாமையைச் சிறப்புறக் கூறுகின்
றன.

ஓவையார் மூதுரை.

கல்லானையாலுங்கைப்பொருள்ஒன்
[றுண்டாயின்
எல்லாருஞ்சென்றங்கெதிர்கொள்வர்—
[இல்லாளை
இல்லாளும்வேண்டாள்மற்றீன்றெடுத்த
[தாய்வேண்டான்
சேல்லாதவன்வாயிற்சோல்.

(வாக்குண்டாம்)

சீவகசிந்தாமணி.

பொன்னினோரும்பொருடையப்படை
தன்னினோருந் தரணிதரணியிற்

பின்னையாகும்பெரும்பொருள் அப்பொருள்
துன்னுங்காலத்துன்னுதனஇல்லையே.

பஞ்சதந்திரம்.

யஸ்யார்த்தஸ்யமித்ராணி யஸ்யார்த்தஸ்ய

[பாந்தவா : |

யஸ்யார்த்தா : ஸபுமாம்ல்லோகே யஸ

[யார்த்தா : ஸசபண்டித : ||

[பொருளுடையவனுக்கே நண்ப
ரும் உறவினரும் உண்டு. உலகில்
பொருளுடையவனே புருடனும் பண்
டிதனும் ஆவன்.]

இஹலோகேஹிதநிநாம்பரோ—பிஸ்வஜநா

[யதே |

ஸ்வஜநோ—பிதரித்ராணாம் ஸர்வதா தூர்ஜ

[நாயதே ||

[பொருளுடையவனுக்கோ இவ்வுல
கில் அந்நியரும் என்றும் ஸ்வஜனராவர்
— உறவினராவர். தரித்திரனுக்கோ
உறவினரும் என்றும் தூர்ச்சனர் ஆவர்.]

குறள்.

பொருளல்வவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்.

(ஊ 76 அதி. பொருள் செயல்வகை செ. 1)

உலகத்தவரால் ஒரு சிறிதும்
பொருட் பண்ணப்படாது புறக்கணிக்
கப்படும் கீழ் நிலை உடையாரையும் உரி
யாரும் பெரியாரும் இவரே என்று
பொன் போலப் போற்றிக் கொள்ளும்
படி செய்யும் பொன்னாகிய பொருளை
யன்றிப் பொருள் என விதந்து கூறப்
படுவது பிறிதில்லை என்பது இ தன்
பொருளாகும்.

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுச்
[கும்
எஃகதனிற் கூரிய தில்.

(ஊ ஊ செ. 9.)

பகைவரால் நலிவார் அவர்
செருக்கை அடக்கி அவரை உறவு
படுத்தவல்ல ஆயுதம் — கருவி பொரு
ளினும் வலியது பிறிதொன்று இல்லை.

ஆதலால் அப்பொருளையே ஈட்ட வேண்டும்—ஆக்கமுறச் செய்யவேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும். இவை உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியன ஆம். உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு முன்னர்க் கூறப்படும்.

பொருள் என்னும் பணம் இல்லாதவனை நடைப்பிணம் என்பர் உலகோர். அவனை யாவரும் எள்ளுவர்; ஓவாது அடிப்படுத்த முயல்வர். அவன் வாழ்வு ஆட்டின் கழுத்தில் அதள் போல உலகியலில் பயனற்றதே ஆம். ஆதலால் பணமின்மையாகிய—இடம் பொருள் ஏவல் இன்மையாகிய வறுமை கொடியது! கொடியது! என்க.

“கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது” என ஆன்றோரும் கூறினர்.

கந்தர நுபூதி.

வடிவுந் தனமும் மணமும் குணமும் குடியும் குலமும் குடிபோ கியவா அடியந் தமிலா அயில்வே லாசே மீடியென் ரொருபா விவெளிப் படினே.

(ஊ செ. 19)

என்பது அருணகிரிநாதர் திருவாக்கு.

உலகியலுக்கு ஒப்ப இடம் பொருள் ஏவல் உடையார்—பணம் உடையார் எத்தன்மையாயினும் அவர் பால் குறை—குற்றம் நோக்காது அவரை உறவினர் முதலிய யாவரும் பொன்னே போல் போற்றிக் கொண்டாடுவதும் அவர் தம்மிஷ்டமாகவே—யதேச்சையாய்ச் சுகாதபவ சீலராய்ப் பெருமிதத்தோடு நடமாடுவதும் கண் கூடு. ஆதலால் யாவரும் உலகியலுக்கு ஒப்பப் பொருளை ஈட்டிக் காத்து வாழ்தல் இன்றியமையாது. இம்மை மறுமை இரண்டற்கும் பொருளை துணைக்காரணம் என்பது வெள்ளிடை. இது பற்றியே,

“பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்”

என உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு கூறியருளிணர் எமது பாட்டியார் என

அறிதற்பாற்று. உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் என்னும் பணத்தின் இன்றியமையாமையும் மாண்பும் யாவரும் நன்று அறிந்தனவே ஆதலால் மேலும் விரித்தல் மிகையாகும். மேல் இவ்வேத சூத்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

நமது சரீரமும் உயிர் எனப்படும் சீவனும் சத்தியும் சிவமுமாய்—இடமும் பொருளுமாய் அமைந்துள்ளன. இடம் இல்லாமல் பொருள் இல்லை. பொருள் இல்லாமல் இடம் இல்லை. இடமும் பொருளும் ஒன்றே; விவகரிப்பதனால் இரண்டு எனப்படும். நமது உடலகத்துள்ள பொருளை—“உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” எனப்படும் வாய்மையான பொருளை ஆக்கமுறச் செய்து உடலை விட்டுப் பிரியாது நிலைக்கச் செய்வதே—போற்றி வாழ்வதே—நித்தியத்துவம் பெறுவதே

“பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்”

என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும்.

மறம், பொருள், துன்பம், மரணம் என்பன உலகியல். இவற்றில் அநித்தியம் நிலவுகின்றது. இவற்றை அறம் பொருள், இன்பம், வீடு எனக் காணவேண்டும்—மாற்ற வேண்டும். அறம் பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவற்றில் நித்தியம் நிலவுகின்றது. மறம், பொருள், துன்பம் என்னும் உலகியலில் நடுவணதாகிய பொருள் இன்றியமையாதது போலவே அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவற்றிலும் நடுவணதாகிய பொருள் இன்றியமையாதது.

“நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்”

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கும் உலகியலோடு உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியதாகின்றது. இப்பொருளை ஈட்டுவது—ஆக்கமுறச் செய்வது எவ்வாறு? எனின்,

“தீவினைவிட்டு ஈட்டல் பொருள்”

என்னும் ஓரவை திருவாக்கே இதற்கு உத்தரமாகும். குரு நெறி கடைப்பிடித்துப் பணி செய்து கிடந்து தீவினை நிறையைக் குறுக்கி அவற்றை நல்வினை நிறைக்கு ஒப்பக் காணவேண்டும். கண்ட இடத்தே நிறை—அமல நிறை—சிவம் காணப்படும். இதுவே தேடும் பொருள்—தேடிப் போற்றப்படும் பொருள்—பேரின்ப வாழ்வு—நித்தியத்துவம் அளிக்கும் பொருள் என்க. மெய்யடியார் எல்லாம் இப்பொருளைப் பெறுதற்கே அரும்பாடுபட்டனர்; ஆற்றொணுத் துன்பங்களால் அலைப்புண்டனர்; உலகினரால் இகழப்பட்டனர்; இவற்றால் மனம் தளர்ந்து அவரோகணம் பெறுது மதி வைராக்கியத்தோடு ஆரோகணம் பெற்றுப் பவரோகம் எனும் தீவினை நிறையைக் குறுக்கி அதனை நல்வினை நிறைக்கு ஒப்பக் கண்டு—இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வாய்ந்து இப் பொருளையும் அடைந்து அறமும் இன்பமும் பெற்று வீடு கண்டனர். அறமும் பொருளும் ஒன்றுதலால் இன்பம்—பேரின்பம் உண்டு. இம் மூன்றும் கெட்டுத் திரிந்ததே வீடு பேறு என்க. அறமே வீடாயிற்று. அறமாகிய உடலமே—இடமே அருள் வடிவான சத்தியாய் அமைந்து வாய்மையான வீடாயிற்று என்க. அற வடிவாயுள்ளவன்—அறவன்—அறவாழி அந்தணன் சிவ பரம் பொருளை என்பது சுருதி.

குறள்.

அறனீனும் இன்பமு மீனும் திறனறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்.

(ஊ 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை

[செ. 4.]

பொருளீட்டும் முறையமைந்த ஈவு ஏற்புக்களாகிய உரிய சாதகங்களை அறிந்து அதுட்டித்துப் பணி செய்து கிடத்தலால் தீவினை நிறை குறுகி நல்வினை நிறைக்கு ஒப்ப நின்றலால் அடையப் பெற்ற வாய்மையான பொருளானது பேரின்பத்தையும் அற

மாகிய நித்தியத்துவத்தையும் அளிக் கும் என்பது இதன் பொருளாகும்.

குறள்.

ஒன்பொருள் காழ்ப்பு வியற்றியார்க் செண்
[பொருள்
எனை இரண்டும் ஒருங்கு.
(ஊ. 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை
[செ. 10)

உரிய சாதகங்களால் முயன்று விளை வேற்றி அதுபவமாக வந்த பொருளை அடைந்தவருக்கு மற்றைய அறனும் இன்பமும் எளிதின் அடையப்படும் பொருள்களாம் என்பது இதன் பொரு ளாகும். உலகியலாகிய மறத்தாற்றி னால் — முனைப்பால் கண்டு பிடிக்கும் உபாயங்களால் ஈட்டும் பொருள் அறித் தியமானது — நிலையில்லாதது. குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங் களால் முன்னிலையை நிறைகண்டு பஞ்சீகரணித்து அறத்தாறு ஈட்டிய வாய்மையான பொருளே செல்வத் துட் செல்வம் — அருட் செல்வம் எனப்படுவது. இதனை அடையப் பெற்றவரே சீரியர் — மெய்படியார் என்க. இவரே எல்லாம் உடையவர்.

குறள்.

அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்
[பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள.
(ஊ. 25-ம் அதி. அருளுடைமை செ. 1.)

பொன், மணி, நெல் முதலிய அறித் தியமான மாயா காரியப் பொருள்கள் அசுத்த நிறைப் பொலிவுடைய கீழோர் பாலும் உள்ளன. ஆதலால் அருட் செல்வமாகிய நித்தியப் பொருளே எல்லாச் செல்வத்தையும் அளிக்கத் தக்க தலையாய செல்வம் என்பது. நிறைமுறை அறியாதகீழோர் பால் உள்ள அறித்தியமான செல்வ மானது அவர்க்கும் பிறர்க்கும் தீயையே பயப்பதாகும். திருவருட் சகாயத்தால் மெய்படியாரால் அடையப்படும் செல் வமோ அவர் அவா அனைத்தையும்

பூர்த்தி செய்து அவர்க்கும் அவர் வாயி லாகப் பிறர்க்கும் நன்மையையே விளைத்தலால் அதுவே சீவர்களால் ஈட்டிப் போற்றப்பட வேண்டிய வாய் மையான செல்வமாகும். ஆதலால் உலகியலுக்கு ஒப்ப அறித்தியமான பொருளைத் தேடி அடைவதை ஒழித்து, திருவருட் சகாயத்தால் வாய்மையான அறத்தாற்றினைக் கண்டு வாய்மையான பொருளைத் தேடி அடைவதே செயற்பாலது என்க. வாய்மையான பொருளே முத்தி வாயில் இது எனக் காட்டும் பொரு ளாகும். புகலிடம் புக்கவரால் அடை யப்படும் பொருளும் இதுவே ஆம்.

“பொன்னெடுங்குன்ற மொன்றுண்டு கண்
[உர் இப்புலிடத்தே”
என்பது அப்பர் தேவாரம்.

“சிவபதம் என்னும் பொன்னெடுங்குன் றுடையோரே”
என்பது கருவூரார் திருவிசைப்பா. சிவபிரான் பொன் வண்ணர் என்பது சுருதி. வாய்மையான இப் பொருளைப் பெறுவது எவ்வாறு எனின், சிறிது கூறுதும் :

எத்தனையோ கோடி சென்மங்களில் ஈட்டிய நற்றவப்பயனாகிய பூர்வ புண் ணியப் பயனால் கைகூடும் சிவப் பணி யாற்றான் — குருவருளால் கை கூடும் அறத்தாற்றினாற்றான் வாய்மையான பொருளை அடைய வேண்டும் “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய இப் பொருள்தான் — அருட் செல் வந்தான் கண்ணுக்கு எட்டாததாய்த் தமக்கு அப்பால் எங்கேயோ வெகு தூரத்தில் இருப்பது எனவும் சில நடை நொடிகளால் இறந்த பின் அதனை அடைந்து விடலாம் எனவும் நிச்சயமாக நம்பி அதனை அடையமுடி யாது சாதலடைந்ததும் சாதலை எதிர் பார்த்து வீற்றிருப்பதுமே உலகோர் மாண்டி. எம்பெருமான் கருணையைப் பெறுவதானால், முத்தி வாயிலே அடை வதானால் இப்பொருளை — பொருளா

கிய பொன்னை அடையாமல் முடியாது. ஆதலாற்றான்,

திருவாசகம்.

“..... எங்கோன் எங்குத்தன்
தேவியுந் தாழ்வந் தெம்மையாளச்
செம்பொன்சேய் சண்ணம் இடித்து
நாமே.”
(ஊ. திருப்பொற்சண்ணப்பதிகம் செ. 2.)

என்று கருணை மேலிட்டினால் ஓல மிட்டான் கண்ணான் மாணிக்கம். அசுத்த பௌதிகங்கள் அசுத்தம் நீங்கிச் சண்ணமாதல் — சண்ண மாக மாறிய பொன் தேகத்தை — ரக்ஷ தேகத்தைப் பெறுதலே வாய் மையான பொருளை அடைதல் என் பது. இதனாற்றான் காலனை வென்று நித்தியத்துவம் அடையப்படும். இத் தகைய பொன்னை — பொருளை அடையாமல் — பொருள்தனைப் போற்றி வாழாமல் மனோ தர்மத்தால் வேறு தடம் புகுந்து நித்திபத்துவம் பெற லாம் என்பது முயற்கொம்பே ஆகும்.

அப்பர் தேவாரம்.

“.....
கூற்றைநீக்கிக்குறைவறுத்தாள்வதோர்
மாற்றிலாச்செம்பொன்னுவர்மாற்பேறே”

என்னும் வேத வாக்கும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

தம்பதிகளாய் இருந்தே பொருளை பொருள் என்னும் பொன்னைத் தேட வேண்டும் — ஆக்கமுறச் செய்ய வேண் டும். நிறை முறையான இல்லற ஒழுக் கத்தால் — ஈவு ஏற்புக்களால் — பிரம சரிய விரதத்தால் பொருள் என்னும் பொன்னை விளை வேற்ற வேண்டும். பொன் என்பது என்னை? அது தான் தாது எனப்படுவது — இந்திரியம் எனப்படுவது. தாதுவே செம்பொன். அதுவே அகிலம். அதுவே ஆசான். ஆசானே மடு — மாடு — பொன். பொன் னாகக் கண்ட ஆசானை ஆசானாகிய தாதுவை எந்த எந்த விதமாக முன்

னிலை ஆசான் உரைக்கு ஏற்பப் பக்கு வப் படுத்தி அருந்த வேண்டுமோ — கொள்ள வேண்டுமோ அந்த அந்த விதமாகக் கண்டு கொண்டு உண்டால் அதன் வேகத்தை அடக்கி கெடுத்து — நிறை மீறிய இயக்கத்தை நிறையுட்புகுத்தி விநயத்தோடு தரிசித்து உட்கொண்டால் — தன் உட்கொண்டால் சூக்குமம் பொலியும்—சூக்கும வடிவமாகிய பிரணவ வடிவம் ஆக்கமுற்றுப் பொலியும் என்க. இவ்வாறு தேடப்பட்ட பொன்னே—தாதுவே “ஓஜம்” எனப்படுவது — பிரணவ சரீரத்தின் பிறப்பிடம் (ஓ+ஜம்) எனப்படுவது. செம்பொன் இருந்தாலன்றி—சுட்டப்பட்டாலன்றி—போற்றப்பட்டாலன்றி இல்லறம் இயலுவது — இல்லறது இருப்பது முடியாத காரியம். வாய்மையான இல்லற ஒழுக்கத்தால் விந்து தூய்மை அடைந்து அதன் கண்உள்ள துரிதமான இயக்கமெனும் வேகத்திற்குரிய நான்கு கலைகளுள் இரண்டு கலைகள் உடலோடு உறைய வேண்டும். அதனால் அதன் வேகம் கெடும் — வேகத்தாலாய அசுத்த நிறை அமையப் பெற்ற வாயு அடங்கும் — அடங்கி உடலாகிய பிருதிவியில் உறையும். இவ்வாறு உறையப் பெறுதலே — பொன்னை—பொன் என்னும் பொருளை — சிவம் என்னும் செம்பொருளைப் போற்றி—ஆக்கமுறச் செய்து—பொருள் என்னும் ஆசானை வினாவேற்றி வாழ்தலாகும்.

“விந்து அடக்கவினையும் சிவோகமே”

என்பது திருமந்திரம்.

“வேகங்கெடுத்தாண்டவேந்தனடிவெல்க”

என்பது திருவாசகம்.

உடலில் அணு அணுவாகச் சத்தி பதிவது — பிருதிவியில் உறைவது — சத்தி பாதம் பெறுவது என்பதன் உண்மை இதுவே ஆம். சத்தி வேறு பாதம் வேறே? இல்லை. சத்தியே கால் “கால் அந்தச் சத்தி” என்பது திருமந்திரம். கால் என்றால் வாயு, வாயு என்

றால் இயக்கம், இயக்கம் என்றால் ஒலி. ஒலியே நாதம். நாதம் என்றால் விந்து வின் அசைவு. அந்த நாதம் — ஒலிக்கும் நாதம் — நாதம் என்னும் ஒலி சரீரத்தில் உறைய உறைய சரீரம் அமலம் பெறும். நிறைக்கு ஏற்பத் தூய்மை வினையும். நாதம் என்னும் ஒலி முற்றாக உறைந்து நாதமே சரீரமாகும். சரீரமே நாதமாகும். விந்து என்றும் நாதமென்றும் பிரித்துரைக்க இடமின்றி ஏகீ பாவமாகும். இரண்டாயினும் ஒன்றே. விவகரிப்பதால் நாதம் விந்து என இரண்டாகப் பேசப்படும். இந்த நாத சரீரமே அருளாய் வெளியாய் உலகு கண்டிட மறைவதாகும். இது நிலத்துட்புதைக்கப்படவும் சுட்டு எரிக்கப்படவும் உரியதாகுமா? ஆகாது என்பது வெள்ளிடை.

முன்னிலையில் குருவாகிப் பொதரும் ஆசான் உரையில் கட்டுண்டு வாய்மையான பிரமசரிய ஒழுக்கத்தைக் கைக் கொண்டு பயிலுகின்றவன் ப்ரமம் என்னும் சக்கிலத்தை — வீரியம் என்னும் வீரத்தை—ஆண்மையைத் திறப்படுத்த — வலுச் செய்ய முயலுகின்றான். இனத்தை இனத்தால் ஈர்க்க வேண்டும். விந்துவுக்கு இனம் யாது? அது தான் நாதம் என்பது —சரோணிதம் என்பது. அதுவே சரீரம் அல்லவா? ஆதலால் நிறை முறையோடு கூடிய இல்லற ஒழுக்கத்தானன்றிப் பிறவாறு பொன்னைத்திரட்டல் — பொருளைப் போற்றி வாழ்தல் முடியுங்காரியமாகுமா? ஆகாது என்பது சத்தியமே. இத்தகைய ஈவு ஏற்புக்களால் “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய பொன்னை ஆக்கமுறச் செய்ய அறியாது—இந்திரிய நிரோதம் செய்ய அறியாது, தமது உடைமையாகிய பொருளை இழந்து அஃதாவது அசுத்தமானதை அவ் அசுத்தம் நீக்கி உடலோடு உறையச் செய்து பேரின்பம் பெற — நித்தியத்துவம் பெற அறியாது அதனை இழந்து மாண்டு போயினர் — மாண்டு போகின்றனர். இவ

ரையே வன்கண்ணவர் என்றனர். தேவர்.

குறள்

ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தா
[முடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கணவர்.

(ஊ 23-ம் அதி. ஈகை செ. 8)

வாய்மையான பிரமசரியம் — இல்லற ஒழுக்கம் — நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல் இல்லாத இடத்து பொருள் — பொன் எனப்படும் இந்திரியம் நிரோதம் பெறமாட்டாது—அழுக்கு மலிர்த்திருப்பதால் உடலோடு உறைந்து அமுதமாக மாட்டாது ஓதமாய் — ஓத மலி நஞ்சாய் உடலை விட்டுப் பிரிந்து விடும். இதுவே மாணம் எனப்படுவது. விந்து என்னும் வேர் அற்றால் அப்பொழுதே — அந்தக்ஷணமே உடல் பிணமாகும். ஈவு ஏற்பு இன்மையால் தமது உடைமையாகிய பொருளை — முதலை—சிவம் என்னும் செம்பொருளை வைத்து இழக்கும் வன்கண்ணர் இவரே என்க. விந்துவே கடவுள் இருப்பிடம் என்பது சுருதி.

வாய்மையான பொருளை பொய்யா விளக்கம் — ஞான நேத்திரம் எனப்படுவது. இதன்றான் அறிவு வியாபகம் பெறுவது.

குறள்.

பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம்
[இருளறுக்கும்
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று.

(ஊ 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை
[செ. 3.)

என்பது தேவர் வாக்கு. இதனால் வாய்மையான பொருளும் அதன் பண்பும் கூறப்பட்டன. ஞான நேத்திரம் பெற்ற மெய்ப்படியாரே இத்தகைய பொருளாளராகிய அருளாளர்—அருட்செல்வர் என அறிதற்பாற்று.

குறள்.

அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொரு
[ளாக்கம்
புல்லார் புற லிடல்.
(ஊ. 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை
[செ. 5])

என்றனர் தேவர். ஆதியான அருளும் அன்பும் ஒன்றுதலால் உளவாகாத அநித்தியமான பொருளின் ஆக்கத்தைப் பொருட் படுத்தாது கழிய விடுக என்பது இதன் பொருளாகும். எனவே “என்பரமல்லா இன் அருள்” (திருவாசகம்) எனப்பட்ட ஆதியான அருளும் அன்பும் ஒன்றுதலால் உளதாகும் வாய்மையான பொருளையே பொருள் என்னும் பொன்னையே — அருட் செல்வத்தையே யாவரும் முயன்று அடைய வேண்டும் என்பது வெள்ளிடை ஆம்.

குறள்.

அருளென்னும் அன்பின் குழவி பொரு
[ளென்னும்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு.
(ஊ. 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை
[செ. 7].)

என்பதும் இவ் உண்மையையே உணர்த்தி நின்றது. இவற்றின் உண்மைகள் “அன்பு” “அருள்” என்னும் கட்டுரைகளில் விளக்கமுற உரைக்கப்பட்டன (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல் 33, 35) ஆங்குக் காண்க. அன்பு செய்து அன்பு இன்பானால் அருள் என்னும் குழவி ஈனப்படும். அன்பு என்னும் அப்பு உப்பாக வேண்டும். கைப்பு என்னும் களிம்பு நீங்கினால் அப்பு உப்பாகும். களிம்பில் கலந்திருக்கும் அப்பு வெளிப்படும். இன்பு இன்பமாகும்—பேரின்பமாகும். அக்களிம்பு அகற்றவே அன்பு செய்ய வேண்டும் என்பது. அது களவு என்னும் கந்தருவத்தால் உளதாகும். களவு என்னும் மறம்—மறத்தாறு புறப்பயல்வு எனப்படும். அவ் அழுக்குடைய மறத்தாறு — மறம் என்னும் கடினத் தன்மை

யுடைய — ஆண்மையுடைய — எல் இயலை உடையனவாகிய பயில்வுகளால் முயங்கப்பட்டுழி அம் முயக்கம் அன்பு என்னும் அப்பு தத்துவத்தை இயக்கும் — தன் முயக்கத்தால் அன்பை அன்பு என்னும் அப்பை இயக்கும் என்க.

இந்த மறம் எனும் அழுக்கு — களிம்பு — ஊறல் — ஊத்தை அப்பு என்பதில் இருக்கும் களிம்போடு நிறையுடன் கலந்தபோது, அது சுவைக்கு முதன்மையான — அறு சுவையே தானை உப்பாகும். வச்சிரம் எனும் வாளாகும் — வேலாகும் — எதிர்த்தவரை கூணத்திற் கொல்லும் வச்சிராயுதமாகும்—வேலாயுதமாகும்— வைரமணி ஆகும் — அன்பர்கட்கு இல்லை என்னுது அளித்து அன்றர் அஞ்ஞான இருளை இரிபச் செய்வான் ஆரூர் பங்கஜதள மத்தியில் நடனமிடும் பாதம் தரித்த நாதம் ஆகும் என்க. விந்தே நாதமானது. விந்து நாதமே முத்தொழிற்கும் காரணம் என்பது சுருதி. வச்சிரம்—வச்சிரம் என்றால் உப்பு என்பர் மொழி நூலார். வைரம் வச்சிரம் வீரம் வீரியம் என்பன ஒன்றே. உப்பு என்றால் சிவம் என்பர் மொழி நூலார். அதுதான் உணர்ச்சி—தூய உணர்ச்சி என்க.

மேலே கூறியவாறு வாய்மையான பொன்னை உடைய—பொருளை அடையப் பெற்ற — அருட் செல்வமுடைய மெய்யடியாரே நினைத்தவை யாவற்றையும் அடையவல்லவர்; முவுலகும் கோலோச்ச வல்லவர்; அகில கயவரையும் அடக்கி ஆளவல்லவர்—தூட்ட நிக் கிரக சிட்ட பரிபாலக சித்து ழூர்த்திகள் என்க. பின் வரும் தேவர் திருவாக்கின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் இதுவே ஆம்.

குறள்.

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனிற் கூரிய தில்.
(ஊ. 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை
[செ. 9].)

எஃகு என்பதே ஆயுதம் — வச்சிர ஆயுதம் — வேல் எனப்படுவது. இத்தகைய வேலுடைக் கடவுளராகிய சித்து ழூர்த்திகளே சூர சம்மார — முப்புர சம்மார ழூர்த்திகள் என்க. இவர் ஆற்றல் சீவர்களாகிய நம்பனோர் சிந்தனை சொற் செயல்களுக்கு அளவுபடுவதாகுமா? ஆதலால்,

குறள்.

பொருளல் வவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்.
(ஊ. 76-ம் அதி. பொருள் செயல்வகை
[செ. 1].)

என்னும் தேவர் திருவாக்கின் உண்மைப் பொருளுக்கு இலக்கியமாகிய இப் பொருளையே யாவரும் திருவருட் சகாயத்தால் — குருவருளால் ஆக்கமுறச் செய்து—அடைந்து — போற்றி வாழ வேண்டும்—புருஷார்த்தங்களை அடைய வேண்டும் — நித்தியத்துவம் பெற வேண்டும் என்பாராய்,

“பொருள்தனைப் போற்றி வாழ்”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறி யருளிஞர் எமது பாட்டி என அறிக. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

சீவர்கள் இப் பொருளை இயற்கையாகவே தங்கள் உடைமையாகக் கொண்டவர்களே ஆயினும் முன்னிலைப் பொருள்களை நிறைகண்டு பஞ்சீகரணித்து இதனைப் போற்றி வாழ அறியாது — சிவம் பேணும் நற்றவம் அறியாது இப்பொருளை இழந்து மாண்டு பிறவி வலைப்படுகின்றார்கள். இதனால் இயற்கைக்கு இயற்கையான உண்மைக்கு உலகம் என்றும் மாறுபாடுடையதே என்பது வெள்ளிடை ஆகின்றது.

இது காறும் கூறியவைகளால் “பொருடனைப் போற்றி வாழ்” என்னும் ஔவையார் அமுத வாக்கின் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணர்த்துகும்.

சுபம்.

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 29-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

“காம நோயை விட்டு நீர் கருத்துளே உணர்ந்த பின்”

என்றால் என்னை? எனின், சிறிது கூறப்படும். நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல்களால் — இல்லற ஒழுக்கத்தால் காமம் வெல்லப்படவேண்டும். காமத்தால் அடையப்படுவது காதல். காமமுடையான் வேதமோத அருகனல்லன், அப் பெற்றி காமத்தின் பயனான காதல் உடையானுக்கே உரியது. ஆதலாற்றான்,

“காதலாசிரியர் கண்ணீர் மல்கி
ஒதுவார்.....”

என வேதம் ஒதுவோர் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார் ஞானசம்பந்தர். இக் காதலேத்தான் “நமச்சிவாய” என்னும் சப்தத்தால் சதுரப்பாடுடையார் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு வாய்மையான வேதம் ஒதுவாரை நன்றெறிக்கண் உய்க்கும் இக்காதல் என்க. காதல் என்னும் சப்த காமத்தால் — சிவகாமத்தால் அசைக்கப்பட்டு ஏகமாய் அம்பரமாய் ஒலிப்பது வேதம் — வேதமாகிய நாதம் — ஏக அம்பர நாதம் (ஏக அம்பர நாதன்) என்க. இக்காதலே கந்தழியின் வடிவம்.

காதல்விரிநிலத்தாராவகைகாணார்
சாதல்நன்றென்பர்; தகைமையோர் — காதலும்
ஆக்கி அளித்தழிக்குநகந்தழியின்பேருருவே;
நோக்கிலரைநோவதெவன்.

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

“கண்ணீர் மல்கி” என்பது கண்ணில் நின்று அசுத்த நீர் வடிதலைக் குறித்ததன்று. இது உலகமாக்களுக்கு குரிய அழகையன்று; நீலிக் கண்ணீராகிய மாய அழகைடைக் குறித்ததன்று. கண்ணிற் கருவிழி மையத்து அநையும் நீர் அசுத்தமானது. காதல் ஏற்படுங்காலத்து இவ் அசுத்த நீர் அமல நீராக மாற்றமடையும். “மலங்கினேன் கண்ணின் நீரை மாற்றி” (திருவாசகம் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் செ. 3) என்னும் மணிவாசக தெய்வச் சுருதியின் பொருளும் இதுவே ஆம். கண்ணை அப்புதல் — அணிதல் — அழகு செய்தல் என்பதன் பொருளும் இதுவே என்க. உரிய சாதகங்களால் அசுத்த நீரை மாற்றிக் கண்ணை அப்பினால் — அணிந்தால் — அழகு செய்தால் அமல நீர் பெருக்க முறும் என்க. இது பற்றியே

“காதலாசிரியர் கண்ணீர் மல்கி”

என்றருளினான் திருஞானசம்பந்தன். இப் பெற்றி வாய்ந்தவரே கண்ணப்பர் — மெய்யடியார் என்க. பின் வரும் பிரபல சுருதியும் இவ்வுண்மையை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

அப்பர் தேவாரம்.

“கழமலர்ந்தமலர்க்கொன்றைச்சடையான்கண்டாய்
கண்ணப்பவண்ணப்புக்கொடுத்தான்கண்டாய்
.....”

(ஷே திறுமாற்பேறு திறுத்தாண்டகம் செ. 6)

விண் அப்பு — அமல நீர். விண் — ஞானகாசம். கண் அப்பல் — அசுத்த நீரை மாற்றிக் கண்ணை அழகு செய்தல். அமல நீர் பெருக்கமுறின் ஆம் பயன் என்னை? எனின், அமல சத்திகள் — சூக்கும சத்திகள் எல்லாம் காணப்படும் என்க. இதுதான் ஞான நேத்திரம் — உபநயனம். இதனை அடைவது எளிதன்று. இதற்குத் தான் பாடு அதிகம். இத்தகைய வாய்மையான உபநயனமுடைய துவிஜரே — மாற்றிப் பிறந்த மெய்யடியாரே வாய்மையான வேதங்களைத் தம் முள்ளே கண்டு ஒதுதற்கு அருகராவர் என்க. நித்தியத்துவம் பெற்ற மெய்யடியாரெல்லாம் இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்றவரே யாவர். உபாசக நீட்டையாளர்க்கும் வித்துவான்களுக்கும் வாய்மையான வேதம் முதலிய தத்துவங்கள் முயற்கொம்பே யாகும். கண்ணப்பல் — ஞானப்பால் உண்ணல் — ஞான சம்பந்தம் பெறுதல் — திருநாப்பேறு — மாணிக்கப் பேறு — சுந்தர வடிவமாகிய விமல யாக்கைப் பேறு என்பது எல்லாம் மல பரி பாகம் பெறுதலாகிய — மாற்றிப் பிறத்தலாகிய — காய சித்தியாகிய ஒரே உண்மையையே கருதியனவாகும். இவை யெல்லாம் அரிய பெரிய பரிபாஷைகளே — மறை மொழிகளே — நிறை முறை அமைந்த கற்பனைகளே யாகும். பத்தி மேலீட்டினால் மெய்யடியார் சரித்திரங்களைச் சிறந்த செய்யுட்களாக யாத்து வைத்த பிற்காலப் பெளராணிகரும் தல புராகணிகருமாகிய சேக்கிழார் முதலிய கவிராஜர்கள் உலகினர்க்குக் கடவுள் மாட்டுப் பத்தி வைராக்கியம் முறுகி வளரும்படி அன்றார் பக்குவம் நோக்கி அச் சரித்திரங்களை அமைக்க வேண்டியவரா

யினர். ஆதலால் அப் புலவர் திலகர்கள் பரிபாஷைகளாகிய கற்பனைகளின் உண்மைப் பொருளைக் கூறாது தூலப் பொருளையே கதை ரூபமாக ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டியமை குற்றமாகாது என்க. பிறறை ஞான்று அச்சரித்திரங்களாகிய கற்பனை விசேடங்களுக்கு ஏற்றவாறே கற்பனையான அறிவுகளும் உலகோர் வழி பாட்டு முறைகளும் அமைய வேண்டியன ஆயின. அடியார் சரித்திரம் எழுதிய பௌராணிகர் திருவுளப்பான்மை முன்னர் விளக்கிக் கூறப்படும். வாய்மையான வேதங்களை ஒதுதலால் ஆம் பயன் என்ன? எனின், அது தான் வாய்மையான அறத்தாறுகள் யாவற்றையும் உணர்ந்து ஒழுகி அமலம் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதலே—வீடு பெறு அடைதலே என்று கூறப்படும். இது பற்றி யன்றே,

திருமந்திரம்.

வேதத்தை விட்ட அறமில்லை வேதத்தின்
ஒதத் தகும்அற மெல்லா முனதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வனமுற்ற
வேதத்தை ஒதியே வீடுபெற்றார்களே .

(ஊ வேதச்சிறப்பு செ. 1.)

என அருளிச் செய்தார் எம் அண்ணல் திருமூலர் என அறிக. வாய்மையான வேதங்களை ஒதுவதால் தர்க்கவாதங்கள் ஏற்படமாட்டா; சர்ச்சைகள் வினைய மாட்டா; பூரண ஞானமே—வாய்மையான சார்தியே ஏற்படுவதாகும். தன் தன் உடலகத்துள்ள அமல ஐகார வினாவே ஒவ்வொரு சிவனுக்கும் வேதாகம விதிகளாகி அமையும். எம்பெருமான் வடிவமாகிய இத்தகைய வேதங்களை ஒதும் துவிஜராகிய மெய்யடியார் சதா சிவ வடிவம் எனப்படும் ஒ வடிவம் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதல் சத்தியமே என்பர். “எனமற்ற காயமாய் இருப்பன் எங்கள் ஈசனே” என அருளிச் செய்தார் தத்துவப் பெரியாராகிய சிவவாக்கியர் என அறிக.

எம்பெருமான் வடிவமாகிய இவ் அமல ததவே “எனமில் காயம்” (திருமந்திரம் நின்மலாவத்தை செ. 17) என எம் அண்ணல் திருமூலரால் கூறியருளப்பட்டது. இதுவே ஒ வடிவம்—பிரணவ வடிவம்—சுத்த மாயா வடிவம்—சூக்கும வடிவம் என்க. இவ் வடிவம் சிவன் முத்திரிலை பூரணப்பட்டோர்க்கே உரியது. அசுத்தமாயா வடிவமாகிய மருளுடம்பே உரிய சாதகங்களால் முறையே விமலமாய் அமலமாவது—ஊனங்கள் அறவே ஒழிந்து சூக்குமமாவது என்க. துவிஜத்துவம் என்னும் மாற்றிப் பிறத்தலாகிய இவ் உண்மையை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாதார் சிலர் மருளுடம்பு பிணமாகி விழுந்த பின் உயிர் அதனைப் பிரிந்து சுத்தமாயா வடிவம் பெறும் எனவும், அசுத்தமான மாயையை வென்று—விதியை வென்று நித்தியத்துவம் பெற முடியாது அவ் விதி வசப்பட்டு மாண்டு போன உபாசக ரிட்டையாளரும் வித்துவான்களும் சுத்தமாயா வடிவம் பெற்று முத்தியடைகின்றார் எனவும் இயற்கை விரோதமாகப் பிதற்றி அமைகின்றனர். அசுத்தத்தின் ஈற்றில் துலங்குவதே சுத்தமாதலால், அவ் அசுத்தம் நிறை முறையோடு பஞ்சிகணிக்கப்பட்டுத் துவிஜத்துவம் அடையப் பெற்றாலன்றி, சுத்தமாயா வடிவமாகிய சூக்குமம் ஏற்படுவது முயற்கொம்பே யாகும்.

இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் பெறுதற்கு—கந்தழி சித்தித்தற்கு நமது உடலகத்துள்ள பிராணன், அபானன் என்பன தடிப்பு நீங்கிச் சுத்தமடைய வேண்டும்—வடு நீங்கிச் சிறத்தல் வேண்டும். இவை இரண்டும் வடுநீங்கிச் சமப்படுதலாற்றான் இந்திரிய நிரோதம் உளதாகும். பிராண அபான நிரோதமே இந்திரிய நிரோதமும் ஆம். பிராணன் அபானன் என்பன அமலமடைந்து சமப்படுதலால் சிவம் என்னும் அமல அக்கினி ஆதிக்கம் பெறும். பின் வரும் பிரமாணம் இவ் உண்மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றது.

(தொடரும்)

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

	பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0	2	3	32	இறுதியாவர்	இறுதியாவர்
வேளி நாட்டிற்கு ,, ,, ரூ. 4 0 0			ஊ	ஊ	இல. 29.
வித்தக நிலையம்,	3	2	23	கூரினனே	கூரினனே
புதுவை.	4	0	24	அருள் நாதம் எனப் பட்டும்	அருணாதம் எனப் பட்டும்.